

Mijn duin

Een rubriek waarin een (on)bekende duinliefhebber zijn of haar favoriete duinlandschap beschrijft en laat zien. Dit keer: de Walcherse duinen.

Tekst: Hans Hooftman

Wie ben ik?

Ik ben Hans Hooftman, een twee meter lange Zeeuw met (as)blond haar. Ik werd geboren in de koude winter van 1962-'63 en vervolgens getogen in de Zeeuwse hoofdstad Middelburg. Jarenlang verbleef ik als kleine jongen elke zomer op het zonnige brede strand van Groot Valkenisse. Wij huurden dan een 'strandkotje' of strandcabine. Dat is een houten hokje van twee x twee x twee meter waarin speelgoed, strandstoelen en wat handdoeken op het strand worden

bewaard. Incidenteel moest je daarin ook schuilen als een zomerbuitje wat onverwachte verkoeling bracht. Achter die 'kotjes' stonden ruwhouten palen met drie rijen prikkeldraad daartussen. Want in of op de duinen mocht je niet komen omdat die natuurlijke strandwal als zeewering zorgde voor 'jouw droge voeten'. Maar 'verboden vruchten' blijven trekken, nietwaar?

Favoriete plek

Inmiddels ben ik al vele jaren vrijwilli-

ger bij de stichting Landschapsbeheer Zeeland, specifiek op Walcheren: in de winter wilgen knotten op karakteristieke binnendijken en in de zomer grasharken. En steeds kom je op plekken waar je normaal niet komt of zelfs mág komen. Al bijna veertien jaar wordt er gemaaid in de duinen van Valkenisse ten behoud van de flora en fauna. Vanuit het vroom loop je via een eikenlaan naar de duinen met hun helmgras en zeedennen. De zaterdagvrijwilligers harken en verzamelen dan het reeds eerder met de bosmaaiers gemaaide gras zodat de duinvalleien niet dichtgroeien. Want de schaduwrijkere en daarom wat vochtigere valleien met een armezanderige bodemvegetatie is een prima voedingsbodem voor bijzondere dieren- en plantensoorten zoals de kleine parelmoervlinder en levendbarende hagedis. Het bijengeharkte duingras wordt met de riek in de

Vrijwilligers Hans Hooftman (r) en Frieda Kas (l) aan het werk. Foto: Karin Mol

struikenrand op hopen neergelegd. De vaste groep vrijwilligers zorgt er voor dat er tijdens het werk ook tijd is voor een ontspannen praatje. Incidenteel zagen we ook Amerikaanse vogelkers - je ruikt dan de kenmerkende aman-

delgeur - of is er extra aandacht voor grondbroedende tapuiten.

Pauze met uitleg en uitzicht

De meegenomen koffie smaakt in de pauze extra lekker op een hoog gelegen en meestal zonnige duinhelling, zeker met een bolus aangeboden door Staatsbosbeheer. In die pauze wordt er extra aandacht gegeven in tekst en hand-out aan de specifieke duinflora- en -fauna met een jaarlijks wisselend thema, bijvoorbeeld de oprukkende vos, sprinkhanen, diersporen of uitwerpselen. Let wel: bedoelde bolus is geen dierlijk uitwerpsel maar een gebakken zoete plakkerige Zeeuwse lekkernij van brooddeeg en bruine basterdsuiker.

Tijdens die koffiepauze heb je, met een beetje geluk, een helder panoramisch zicht over de Noordzee en Westerschelde tot aan België, de moderne betonnen appartementen aan de overkant bij Breskens, de havenstad Vlissingen, en over het groene Walcherse binnenland. Temidden van een veelkleurige agrarische lappendeken zie je daar Middelburg liggen met zijn kenmerkende torens.

Omdat ik al vele jaren nu wél in dit Walcherse duingebied mag komen en als vrijwilliger daarin mag werken heb ik de duinen op een andere, meer actieve, wijze leren waarderen.

Ik hoop nog vele jaren te mogen genieten van deze schitterende duinomgeving. De duinharkdatum van juli 2017 staat al in mijn agenda! •

Duinen bij Valkenisse
Foto: Hans Frederiks

